

Eindgesprek stage Herstelbureau

Aanwezigen: S.P. (stagebegeleidster [Herstelbureau](#)), B.J. (coach [HtH](#)) en ikzelf
Datum gesprek: 1 april 2019

Stageperiode: 4 maart – 10 april 2019

Student: Friso Liesker, HtH Amsterdam

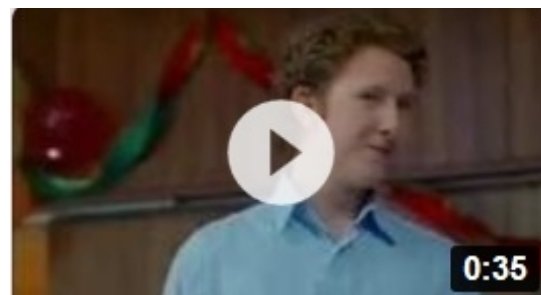
Vooraf:

Dit gesprek was oorspronkelijk bedoeld als tussentijds gesprek maar omdat ik op vrijdag 22 maart een telefoontje heb gekregen dat ik bij [GGZ-NHN](#) ben aangenomen als ervaringsdeskundige¹, waardoor ik uiterlijk op 1 mei aan de slag kan bij mijn nieuwe werkgever – of misschien zelfs al medio april – is besloten er een eindgesprek van te maken. (Hoe ik die baan heb gevonden en hoe die sollicitatie verliep, kun je hier lezen.) Leidraad voor het gesprek waren [mijn leerdoelen](#).

Zo wonderlijk, want ik loop nog maar koud drie weken stage bij het Herstelbureau... en dan bedank ik alweer voor de plek die voor me is gecreëerd en voor de begeleiding die het team me zo welwillende heeft gegeven. Het voelt een beetje ondankbaar en opportunistisch. Maar gelukkig voelt niemand zich gepasseerd of beledigd, iedereen kent mijn situatie bij het [UWV](#)².

Ik moet onwillekeurig denken aan een oude reclame van Tempo Team, waarin een tijdelijke kracht wordt bedankt voor zijn inzet, en die zegt in zijn dankwoord: [“Het waren twee fantastische dagen!”](#)

Al met al heb ik van week 10 t/m 15 stage gelopen bij het Herstelbureau in Amsterdam. De verslagen van mijn Amsterdamse stageperiode zijn [hier](#) te vinden.

Druk op ctrl tegelijkertijd op de rechter muisknop om het filmpje te bekijken: “Het waren twee fantastische dagen!”

Eindverslag:³

Gevraagd in hoeverre ik mijn leerdoelstellingen heb gerealiseerd, aarzelde ik. Hoeveel leerdoelstellingen kun je in de vijf weken dat ik als stagiair actie ben geweest voor het Herstelbureau realiseren?

Mijn gesprekspartners wezen me er op dat ik in die periode dat ik op mijn VOG heb moeten wachten wel degelijk met het vak en de voorbereiding op mijn stage bezig ben geweest. Dat was ik al weer vergeten, maar inderdaad; Ik heb onder meer drie interviews gedaan met professionals in het vak om te horen hoe zij vanuit hun functie bezig zijn met ervaringsdeskundigheid; gewoon uit eigen nieuwsgierigheid: hoe zijn ze, in hun positie, met het vak bezig? Dat waren oer-ervaringsdeskundige [Edo Paardekooper](#), [Audry van Vulpen](#) (Pameijer in Rotterdam) en [Joep Vesters](#), werkzaam als ervaringsdeskundige bij UWV Nijmegen. Voor mij heel voedende en leerzame ontmoetingen.⁴

¹ Dat voelt echt als een dikke, vette rehabilitatie nadat ik door langdurige depressie en zware verslaving mijn baan in de journalistiek ben verloren (dat was in november 2013).

² Dat eist dat ik m.i.v. 1 april weer € 500,- tot € 800,- bruto ga verdienen. Zo niet, dan word ik gekort tot minder dan de helft van mijn inkomen. Een dergelijk bedrag extra verdienen naast mijn stage van 24 uur in de week – plus een terugkomdag – is niet te doen.

³ Door mijn schuld was er bij mijn coach een misverstand ontstaan over de datum; ik zou die datum aan haar doorgeven maar dat ben ik vergeten; dat is iets wat voor kan komen als ik (te) veel op mijn bordje heb; maar geen excuus, zegt Mea Culpa. Ik realiseer me dat ik, zoals ik vroeger tijdens mijn journalistieke carrière wel deed, *to do-lijstjes* moet maken. Ik zal hiervoor morgen, 2 april, een speciaal schriftje kopen.

Ik heb die tijd óók gebruikt om na te denken over deze website en hoe ik die in zou richten. Mijn allereerste idee was om een soort wekelijkse nieuwsbrief te schrijven waarop mijn stagebegeleider zich zou kunnen abonneren. Een avondje google-oeren leerde me dat dat te ingewikkeld en tijdrovend zou worden. Te steile leercurve. Van daaruit kwam ik op het idee van een website.⁵

Delen en betrokkenheid

Mijn coach wees me op nog een andere ontwikkeling die ik heb doorgemaakt, nl. het gevoel – aan het begin van de opleiding – dat ik me een buitenbeentje voelde in de klas. Qua afkomst, opleiding, leeftijd. Dat gevoel is nu we een half jaar verder zijn wel verdwenen. Ik kan met iedereen omgaan en heb, net als iedereen in de klas, bepaalde mensen met wie ik meer een klik heb dan anderen en met wie ik nauwer contact heb, en één klasgenoot zie ik ook privé. Sommigen help ik met teksten of met privé-advies.

En verder: waar ik me in het begin vaak afzijdig hield van het groepsproces, breng ik tegenwoordig gewoon iets in als ik het idee heb dat het wat toevoegt. Ik laat mezelf dus veel meer zien dan voorheen. Iets wat niet alleen mijn coach bevestigde tijdens dit gesprek maar ook mijn stagebegeleidster. De laatste zei dat ik tijdens mij stage betrokkenheid en actieve deelname toon. En dat ik ook mijn ervaringen deel, als dat gewenst is. Ze vond me gretig en constateerde dat ik waar mogelijk de kansen benutte die mij geboden werden.

Het verraste me dat ze dat benoemde maar ik herkende het eigenlijk ook wel weer; Ik ben meegegaan met een collega naar een interview met [Harrie van Haaster](#), die met de [TOED](#) en de [GEO](#) aan de wieg heeft gestaan van het ervaringsdeskundig onderwijs in Nederland. Een nestor, een man met een enorm reservoir aan kennis en ervaring, voor mij echt een bron.

Interview Clemens Blaas

Hetzelfde geldt voor mijn middagje naar het [10-jarige bestaan van JES](#) (Je Eigen Stek). Ik kende er niemand, vond mijn weg, nam deel, ging gesprekken aan en heb bij spreker [Max Huber van de Hogeschool van Amsterdam](#) een exemplaar gevraagd van zijn kersverse onderzoek naar de *succesfactoren van zelfbeheer in residentiële maatschappelijke opvang en geestelijke gezondheidszorg*. Op zulke momenten helpt mijn ervaring als journalist me. Ook heb ik kort kennis gemaakt met [Clemens Blaas](#), voorzitter van de Raad van Bestuur van [HVO-Querido](#). Of ik hem een keer mocht interviewen: “Neem maar contact op met mijn secretaresse, dan maken we een afspraak.”

Een tweede punt dat ter sprake kwam, is de snelheid en het tempo waarmee dingen in de eerste fase van een stage kunnen gebeuren. Zijnde een *eager bever* wil je de hand aan de ploeg – sorry, wil IK (dat was thema 3) – de hand aan de ploeg. Al op de tweede dag kreeg ik de feedback over mijn betrokkenheid bij een groepsbijeenkomst: Goeie inbreng maar laat het proces ook [het proces](#); dat heeft zijn eigen dynamiek, je hoeft er maar zelden in de sturen. *Lesson learned*: begeleiden is vooral veel achterover leunen; voor mij een les in op de handen blijven zitten – in de woorden van mijn stagebegeleidster.

Mijn coach en stagebegeleidster zeiden verder: dat enthousiasme is goed maar bewaak je grenzen; pas op dat je niet te hard gaat en dat je dus niet dezelfde fout maakt die je maakte in je journalistieke carrière. Ik nam het ter harte maar wel met de kanttekening dat de journalistiek me bijna alleen maar *stress* heeft gegeven en vrijwel nooit vreugde, terwijl het vakgebied van de ervaringsdeskundige me alleen maar **energie** geeft. Dat ik nog nooit zó het gevoel had dat ik samenviel met mezelf. Een aantal van mijn belangrijkste kwaliteiten komen er in samen en versterken elkaar; mijn taligheid, mijn nieuwsgierigheid, mijn analytisch vermogen en mijn belangstelling voor de menselijke psyche. En ja: zelfs - *juist* – mijn verslavingsverleden is een *asset*. In *modern speak*: Hoe leuk is dát?

⁴ Van [het gesprek met Vesters](#) heb ik bijvoorbeeld de notie opgestoken dat we als ervaringsdeskundigen in zekere zin de menselijke maat weer kunnen helpen introduceren in organisaties.

⁵ [Robert McCallum](#), de vriend van een klasgenootje van me, heeft deze site voor me gebouwd, voor een groot deel op mijn aanwijzingen maar voor een groot deel ook met de nodige eigen creatieve en esthetische inbreng. **Goed werk, Robert!!**

Ja, nu thema 3 dan, dat per abuis passeerde: soms praat ik over mezelf als je: *Zijnde een eager bever wil je de hand aan de ploeg*. Nee: ... wil **IK** de ... etc. Ik corrigeerde mezelf, al sprekend. Over waarom ik mezelf soms *je* noem heb ik deze reflectie geschreven, zonder de claim dat daarin het juiste antwoord valt te vinden, hooguit plausible mogelijkheden.

Een laatste punt, en dat me verraste omdat het apart werd benoemd, was de waardering van mijn stagebegeleidster dat ik koffie en thee zet, help met dingen klaar zetten, dat ik ze na afloop ook weer opruim of help op te ruimen, en idem qua afwassen of het in de vaatwasser zetten van spullen – zonder dat me dat gevraagd wordt. Niettemin heel prettig om te horen.

Al met al voelde ik mijn zeer gewaardeerd en gerespecteerd, en dat raakte me... Ik sprak mijn dank uit voor al die lieve woorden. En ook mijn dankbaarheid voor alle mogelijkheden die me werden geboden, zoals aanwezig zijn bij een gesprek tussen de Team Manager van het Herstelbureau en E. van de Regenbooggroep. Mede daardoor heb ik mijn leerdoelen, hoe kort ik ook bij het Herstelbureau stage heb gelopen, voor het grootste gedeelte gerealiseerd.

Als ik mijn proces bij Howie in een paar woorden moet samenvatten dan is het: ik ben van reactief maar proactief gegaan. Ik maak meer gebruik van mijn eigen regie en vertrouw meer op mijn intuïtie. En dat komt er (onder meer) uit tijdens mijn stage. Ik heb geleerd dat stoute schoenen me best goed passen en ook best lekker lopen.

Voor een ultrakorte presentatie die ik op 16 april moeten houden (5 min.) kwam deze gedachte ineens langs: Als je de juiste keuzes maakt, creëer je je eigen toeval. En volgen en meer juiste keuzes. En zo ga ik dan na die voordracht rechtstreeks door naar mijn werk bij [GGZ-NHN in Schagen](#).